

v případě nouze nepohrdly ani tím málem, které jim mohl poskytnout, ale dokud se všude proháněli tuční švábi, masití červi a dokonce sem tam i mladé zvědavé myšky, registrovaly krysy Ignora nejvýše jako nevíтанou překážku.

Ignor naopak sledoval se zaujetím a někdy dokonce s jistým zalíbením pestrý život přírodních tvorů. Potěšeně pozoroval, jak je v Přírodě vše dokonale uspořádáno. Postřehl, že Příroda se dokáže adaptovat po jistých přechodných potížích dokonce také na změny, působené člověkem. Mnohdy se přírodní tvorové naučili dokonce některých změn využívat. Všiml si například už před lety, jak městští vrabci vyzobávají mouchy, dobře propečené na chladičích automobilů.

Symbióza Ignora a Přírody by nejspíše časem doznala ještě dalšího prohloubení a žádný z jejích aktérů by patrně nepocítil sám od sebe touhu cokoli měnit na daném stavu. Ignor byl nadmíru spokojen se způsobem své existence, neboť hlavním jeho cílem zůstávalo minimalizování styčných ploch mezi ním a ostatním lidským společenstvím.

Patero

Nemusíš-li běžet, jdi!
Nemusíš-li jít, stůj!
Nemusíš-li stát, sed'!
Nemusíš-li sedět, lež!
Nemusíš-li bdít, spi!

Toto Patero mu vyjevil Věčný Kazatel ještě v útlém věku a Ignor je považoval za posvátné. Dokonce je vyryl do stropu nad své lože, i když tím Patero možná porušil. Jak je vidět již při povrchním zkoumání, koncepce přikázání byla důsledná. A právě proto, že vycházel především ze svého Patera, dospěl Ignor nakonec k názoru, že pro něj bude lepší, zůstane-li i ve své osamocenosti uprostřed lůna

civilizace, byť v ní zatím jen málokdo pochopil, že vše podstatné je po stránce materiální již hotovo. Až dosud se mu víceméně dařilo systematicky omezovat své vnější kontakty s materialistickou civilizací, která si tohoto prostého faktu odmítá být vědoma natolik silně, že z něj vytváří kolosální problém. Civilizace jsou zřejmě nepoučitelné. Ignor však věřil, že systematickým úsilím dosáhne ve vztahu k civilizaci své naprosté neexistence.

Byl to praktický plán, ale vyžadoval značný stupeň bdělosti.

Ignor věděl velmi dobře, že nemá smysl chtít tuto svou „neexistenci“ nějak vyvzdorovat, protože tlak budí pouze protitlak. Proto do ilegality přecházel jen zvolna. Svůj plán uskutečňoval tak nenápadně, jak jen to bylo možné. Nebezpečí mechaničnosti však, Želbohu, dokázal vzdorovat jen zpočátku.

Než začal obývat toto své doupě, měl vyhlédnuto ještě několik jiných lokalit. Vesměs je hledal poblíže periferií, ovšem nikoli přímo na nich. Chtěl se především vyhýbat zhoubnému vlivu zlomených zoufalců, kteří již podlehli pouhému vzdoru. Toužil položit základ skutečně adaptovanému životnímu stylu. Začal tedy střídavě obývat jednotlivé prostory a co nejdéle zůstával tam, kde se jeho Přítomnost nesetkávala se zřejmým odporem. Jeho současné doupě mělo navíc tu výhodu, že bylo snadno přístupné zadním vchodem. Ignor tak s novým prostředím postupně nenápadně splýval a zejména z počátku striktně dodržoval vlastní bezpečnostní předpisy. Odcházel a přicházel jen za nejhlubší noci, nevydával vůbec žádné zvuky, nikdy nepoužíval umělé osvětlení ani jiné elektrické spotřebiče, které čas od času nacházel v popelnicích. Toto opatření bylo ostatně víceméně vynucené, protože v jeho doupěti tak jako tak elektrický proud nefungoval.

Tak se Ignorovi dařilo zůstávat v utajení. Respektive dařilo se mu věřit, že jeho přítomnost je ostatním skryta.

Většinou jej stačí z vnějškové letargie vytrhnout ironický poukaz na jeho páchnoucí ponožky, zkažený zub, nezaplacené složenky, či podobnou drobnost, která se nemíjí účinkem, pokud je vyzdvižena ve správnou chvíli, a to tím spíše, že předsedův klid je jen ochotnický předstíraný.

Také Ignor procítá každého dne o něco vysílenější. Dosud mu ještě zbývá alespoň tolik sil, aby dokázal přesvědčit sám sebe o nezvratnosti svého úmyslu zemřít hlady. Je to jediný způsob, který mu vyhovuje jako představa důstojného řešení nastalého problému. Na smrti hladem uprostřed davu přesycených konzumentů neshledává nic nepřijatelného. Filosoficky vzato. Takový krok mu dokonce připadá jako duchovně aristokratický - moderní varianta ukřižování! Ignor tedy leží na svém lůžku, medituje a přeje si, aby na něho svět zapomněl, dokud nebude mrtev. Jiná Ignorova stránka by však zároveň uvítala, kdyby jej zde našli osvícení tohoto světa, konečně se o něj postarali a vzali jej mezi sebe. Ignor přece nežije někde v Americe, kde je možno zemřít na chodníku, aniž by kdokoli z ostatních nabídl pomocnou ruku!

Jenže stále nikdo nepřichází. A není divu - vždyť Ignor - Vyvolený - nemůže přece nikoho o pomoc požádat! Osvícený člověk však jeho situaci pochopí a zasáhne, aniž by se ohlížel napravo nebo nalevo! Z tohoto úhlu pohledu se, Želbohu, celý případ jeví tak, jako by svět ani žádné osvícené neměl.

Nebo alespoň žádné takové, jak si je Ignor představuje.

Znovu v pekle

Ignor během svého hladovění výrazně rozšiřuje spektrum vlastní mysli. Již tak dosti nepevné hranice jeho vědomí tímto rozšířením ještě více zvláčňují. Nic povznášejícího mu to ale nepřináší. Vždyť Ignor sveřepě míří ke dnu, ať už to ví nebo jen tuší, případně má dokonce zcela mylný pocit, že se již téměř dotýká brány nebes.

„Nahodilost“ či „Osud“ zavádějí hladem oslabeného Ignora (aniž by

si jej zatím kdokoli všiml) do základní školy mladých Ďáblů přímo na hodinu pěstování „jalových žvástů“:

„Poslechni, až do teď mně to bylo celkem jasné, ale tohle je už i na mě trochu silný kafe.“

„Dyť je to skvělý. Já podobný události prožívám stejně...“

„Mně to tak nepřipadá.“

„Aha. A jak ti to tedy připadá?“

„Já nevím, jak mi to připadá. Mně to začíná být docela jedno, jak mi co připadá.“ „Tak to je dobrý. Já ti teda řeknu, jak to připadá mně, když ty to nedokážeš, ano?“ „Neříkám, že to nedokážu, říkám jen, že je mi jedno, jak mi to připadá.“

„Na tom, co říkáš, záleží jen málo. Mnohem víc záleží na tom, jak je to ve skutečnosti.“

„Ale to je mně taky jedno! Já vůbec nechápu, co myslíš tou tvou skutečností. Podle všeho je asi ta tvoje skutečnost něco silně pneumatického.“

„Skutečnost má zkrátka daleko víc rovin, než ty si myslíš, a záleží především na tom...“

Vyučující pedagog nabyl v dané chvíli dojmu, že se onen dosud korektně neplodný a tedy učebnicově vedený spor začíná vychylovat z linie, vymezené předmětem „jalových žvástů“. Již onen zcela věcný akcent, jímž označil jeden z mladých Ďáblů pojem „skutečnost“, byl varující. Kdyby měl tento dialog nerušeně pokračovat, mohl by dosud přiměřeně jalový tlach vyústit v konkrétní pojmenování problému.

Pedagogovi se až orosilo čelo, když si představil, jaké by to mohlo mít následky. Co kdyby snad tito nečekaně aktivní mladí Ďáblové díky náhlému osvícení definovali skutečnost jako více rozměrnou entitu, zatímco až do onoho momentu cokoli věcného pouze z povzdálí přecházeli? Potom by se jim možná dokonce podařilo uvědomit si, jak je podstatné, na které rovině (případně na kterých rovinách) dokážeme se skutečností vědomě komunikovat! Z hlediska předmětu „jalových tlachů“ bylo nutno něco takového hodnotit jako ohrožující.

Pedagog nepotřeboval nijak zvlášť uvažovat o tom, zda a jak zakročit. Stačilo mu jen registrovat, respektive nechat na sebe působit důvěrně mu známý stav rozplízlé žvanivosti. Zatím se debatěři ještě více méně pohybovali v mezích, daných předmětem. Nyní se ale pedagogovi zdálo, jako by jeden z nich začínal jednat podezřele věcně. Nic takového rozhodně nebylo cílem výuky. Proto pedagog zakročil jako vždy instinktivně. Slepý pud je totiž nejsilnější stránkou každého jen trochu pokročilého Ďábla.

Pedagog vstoupil nesmlouvavě do slibně se rozvíjejícího dialogu a tím dosáhl přinejmenším toho, že rozkladné přírodní síly nabyly v daném okamžiku vrchu: „Hej hou! Okamžitě toho zanechejte, vy dva!“

Vlastně tím mohl svou intervenci ukončit, ale z výchovných důvodů se obrátil ke konstruktivnějšímu studentovi: „Platí to zejména pro vás, mladíku! Neuchylujte se mi zde k podřadným postupům nebo si to vysvětlíme jinde a jinak.“

„Já si tedy taky myslím, abychom toho skutečně už nechali, protože tohle kdybychom si vysvětlovali někde jinde a jinak, tak to by pro nás asi nebylo moc dobrý...“, navázal ihned zkušeně onen talentovanější Ďábel na svou předchozí linii.

Avšak druhý poněkud podezřelý Ďábel, který nedávno uvedl položením otázky do rozpaků samotného Lucifera, zůstává i nadále v zajetí vlastního náhlého osvícení a rozhodl se přinejmenším nedopustit, aby věcná rovina sporu byla zcela opominuta:

„Tak to je teda dobrý! Jestlipak někdo z nás ještě vůbec ví, o co tady šlo? V čem bylo, abych tak řekl, jádro...“

Tady ovšem dal pedagog zcela nepedagogicky adresný průchod své alergii a nenechal studenta ani dokončit větu: „Víte co? Jděte už konečně do hajzlu i s tou vaší zaprděnou moudrostí! Ano?“

Pedagog tím však opustil pole vlastního předmětu a začal vyučovat „Přímé nabádání ke zlu“.

Krátkodobě osvícený Ďáblík vycítil, že se dotkl plodné půdy a rozhodl se ji ještě více obdělat: „Jen by mne zajímalo, zda si ještě pamatujete, oč vlastně šlo, když jste nám do toho vstoupil.“

Pedagog to opravdu neví. Vidí, že se ocitl na tenkém ledě, a vrací se zpět do vlastních hranic. Zkouší jalově kličkovat:

„Komu šlo jako o co?“

Nyní se ovšem poněkud vzbopil také onen pomalejší Satanášek. Chce přispěchat pedagogovi na pomoc, ale netuší, že mu tím více méně vráží nůž do zad, na kterých nadto vyrážejí krůpěje potu:

„To mě vlastně teď taky zajímá. O čem byla řeč a proč jste nám do toho vstoupil?“ „To bychom si snad museli rekapitulovat celý předchozí průběh...“, blekotá zmatený pedagog a tenký led začíná pod ním prskat.

Krátkodobé osvícení talentovanějšího ďáblíka se zatím již proměňuje v cosi trvalejšího:

„Nevím, jak vy, ale já si to tedy rozhodně pamatuji.“

Díky rozvíjející se zálibě ve věcnosti ale přestává být tento mladík v Pekle na svém místě. Stačil ještě pronést poslední větu a potom začal nečekaně levitovat, takže velice rychle mizel směrem vzhůru.

Pedagog ještě pořád nezaznamenal pravý stav věcí a dokonce chtěl zcela naivně z nastalé situace „vytlouci“ pedagogický kapitál:

„A vida! Takže panáček si něco pamatuje!!!“ Pomalejší se k němu ihned přidává:

„Aha!“

Pedagog však následně přece jen poněkud znejistí, protože konečně postřehne, že se jeden z jeho studentů skutečně vytrácí kamsi vzhůru. Pokusí se na něj ještě zavolat:

„Tak ven s tím. O co tedy šlo podle vás?“

Ten ale již zmizel jejich zrakům, poněkud nepřítomně se usmívaje. Pomalejší student se ihned obrátil k direkci, aniž tušil, že tím pedagogovi nikterak nepřilepší:

„Haló, pane inspektore, byl tady jeden, co tvrdil, že si něco pamatuje.“

„Inspekce se dostavila okamžitě a trojmo:

„Kde je?“

„Co si pamatuje?“

„Kdo to byl?“

Pedagog se pokouší získat alibi:

„To nikdo neví.“

Pomalejší zůstává pomalejším:

„On byl ňákej novej...“

„Cože?“

„Novej a vy jste ho hned nechali jalově žvanit?“

„To si někdo zodpoví. Pane vrchní inspektore, haló!“

Nato se dostavil samotný vrchní inspektor:

„Tak co se tady stalo, mládenci?“

Pedagog se pokouší kličkovat:

„Jak to máme vědět?“

„A kdo to má vědět?“

„Přece stejně nikdo nic neví.“

V tomto okamžiku si vrchní inspektor uvědomil, že větu o tom, jak stejně nikdo nic neví, už zná až do omrzení. Rozhodl se nabídnout učiteli poslední šanci k uhájení jeho kompetence:

„Ba ne. Alespoň někdo přece něco vědět musí.“

Pedagog ale projevil svou nekonečnou tupost:

„Takovej se ale přece nedá věřit, pane vrchní inspektore.“

Vrchní inspektor zkušeně odhadl situaci jako zcela ztracenou, ale pro všechny případy se ještě pojistil zdánlivě zcela naivní větou:

„Někomu nakonec ale snad věřit lze...“

„Ale proč zrovna jim, pane inspektore? Proč právě takovej...?“

Zdálo se, že se pedagog již již začíná konečně orientovat, takže jeden z inspektorů vsťřícně sáhl k naprosté názomosti:

„No přece proto, že oni dlouho studovali a pracovali na sobě, aby se dostali až tam, kde nyní jsou. A teď tam jsou. To je přece správné a je to pádný důvod jim věřit.“

Pedagog upadl ale již do naprostého zmatku a svým zbloudilým instinktem podřezává i nadále sám pod sebou větve:

„Kdo to má ale na nich poznat?“

Pomalejší v dobrém úmyslu učinil vše ještě horším:

„Správně. A kdo jim to má teda věřit?“

Vrchní inspektor se již rozhodl ukončit šetření:

„Ba tak. Kdekoli započneme debatu a povedeme ji tímto bezduchým

způsobem, skončíme vždy u téhož blábolu. A já se vás ptám, proč?“ Pomalejší byl ovšem natolik pomalý, že ani nepostřehl, cože se vlastně ve skutečnosti přihodilo na původně zcela nevinné hodině jalových tlachů a rozhodl se vrchního inspektora umlčet v rámci zvyklostí probíraného předmětu:

„Ať drží hubu. Mluvil už moc dlouho.“

Vrchní inspektor byl ale překvapivě laskavost sama. Patrně začal také uvažovat o výhodách sublimace:

„To se vám jen zdá, můj milý. A je tomu tak proto, že zde nikdo nikomu nedokáže naslouchat.“

Pomalý se prosebně podíval na svého učitele, který konečně - avšak příliš pozdě - pochopil reálný dosah vlastní situace a jeho pohled se stal nepřítomným.

Student alespoň ještě snaživě vykřikl na adresu vrchního inspektora:

„Zatněte někdo tipec tomu pičusovi!“

Hladověním vysílený Ignor, který až dosud přihlížel dramatickému dění spíše z pozorovatelského zájmu nežli ze skutečné účasti, nabyt konečně dojmu, že se jej celá situace přece jen nějak týká. Jeho osudová věta byla tichá a víceméně bezděčně mu splynula ze rtů:

„Ale to ne. Má přece pravdu...“

Tím však Ignor vnesl do již tak dosti rozkolísané pekelné situace ještě větší Chaos.

Ve skutečnosti

Situace v Pekle vypadala po Ignorově nenadálé intervenci asi takto:
Počkat!

Co to bylo za slovo? Pravda? Kdo zde vyslovil slovo pravda? Bylo to od něho záměrné? Byl to tamhleten muž v „pracovní“ kombinéze, který tak hbitě prchá pryč?

Copak se to zde děje? Okamžitě pošlete pro šéfa!! Ještě ke všemu právě zazvonil telefon.

Vrchní inspektor přiskočil, zdvihl sluchátko a duchapřítomně se